

De Wetten van Wiel

De Wetten van Wiel

Patrick Vandewalle

Roman

2021

Beefcake Publishing

Voor Hélène en Maurice.

*It is not in my nature
to ever pick the winning team
Sometimes I think I'm happy
then I remember it's a dream*

*Now it isn't in my nature
to ever pick a winner
I always pick a bastard
who would have me for his dinner'*

Kirsty MacColl – England 2, Columbia 0

EERSTE HELFT

De Kustcourant

Koop nu uw abonnement voor 1993
Telefoon 056-441 22 16 - Fax 056-441 22 17

PROFICIAT VAN DE MAAND

De familie Vanderwichten uit Kortemark had afgelopen woensdag veel te vieren, namelijk een 40-jarig huwelijksjubileum en de aanleg van een nieuwe tuin. Wij van de Kustcourant wensen hen veel plezier toe! (Foto P. DuRive)

Drugskoning Escobar geliquideerd

COLUMBIA – Pablo Escobar (44) is doodgeschoten tijdens zijn arrestatie in Medellín, Columbia. De drugsbaron probeerde te vluchten voor de politie, maar werd op het dak van een flatgebouw neergeschoten door agenten van de drugsbrigade.

Lichaam gevonden te Nieuwpoort

NIEUWPOORT/OOSTENDE – In de havengeul te Nieuwpoort is zondagmiddag een levenloos lichaam van een jongeman aangetroffen in het water.

De scheepvaartpolitie haalde het lichaam aan boord van haar schip om het over te brengen naar de haven te Oostende. Daar stond de brandweer klaar ter hoogte van de Natiënkaai en ook de wetsdokter kwam ter plaatse. Volgens het parket wijst alles op een wanhoopsdaad van het slachtoffer Donald S.

Kaasparade vanaf dit jaar in oktober

KOKSIJDE – De jaarlijkse kaasparade van de gemeente Koksijde zal vanaf dit jaar plaatsvinden in oktober. De kazen, die middels ambachtelijke technieken worden aangemaakt en te Wijtschate kunnen rijpen in ondergrondse kelders, hebben baat bij een rustige zomer. Zo komen de aroma's beter tot hun recht en kan er in de eerste echte maanden dit culinaire

Ze hadden altijd al gedacht dat Danny iets speciaals kon. Dat hij niet, zoals vele anderen die ooit geroepen meenden te zijn, als een eeuwige belofte in de vale middenmoot zou blijven steken maar dat hij ooit, op de dag dat het lot met vastberaden vuist op zijn deur zou komen kloppen, klaar zou staan om met besliste stem ‘aanwezig’ te antwoorden.

Dat zijn carrière op een mooie dag een hoge vlucht zou nemen, daar hadden de ingewijden van de familie Calluwaerts niet van opgekeken.

Maar dat het op deze manier met hem zou aflopen, dat hadden zelfs de grootste fantasten in Kromkerke niet kunnen verzinnen.

Het armzalige voetbalveld van VC Eendracht Kromkerke aan de Waanbeek zat geprangd tussen de kerk en de vervallen magazijnen van veevoeders LaPlace, en het lag er bij alsof het het spookbeeld van de voorbije oorlogen maar niet van zich af had kunnen schudden. Vuilwitte cornervlaggen wapperden met hun rafelige naden in de immer strakke westerbries, roestige doelpalen stonden tot aan hun enkels in weerbarstig weidegras op een plein dat – geholpen door de eeuwig doordreïnende regen – elke wedstrijd in een zompige loopgravenoorlog deed ontwaarden.

Op de sleetse betonnen platen die het toch al kleine veld nog verder leken samen te persen, stonden in langzaam vervagende verf de namen van plaatselijke handelszaken die al lang opgehouden waren te bestaan omdat de dorpsbewoners aan de aantrekking van naburige steden als Poperinge en Ieper niet hadden kunnen weerstaan, zeker omdat ze daar speciale winkelstraten hadden aangelegd, en de boetieks waren er toch net iets glamoureuzer.

De weinige toeschouwers die de moed konden opbrengen om vanonder de killige staantribune het tegenvallende klimaat te trotseren, werden er getrakteerd op grimmig gevechtsvoetbal van ploegen vol boerenzonen die meer op wilskracht dan op techniek en tactiek te teren hadden.

De kapitein van de thuisploeg wist dat het van groot belang was dat er bij de toss voor de juiste spelrichting werd gekozen. Want het was klauwen tegen de bijtende polderwind voor het team dat bergop richting de kerktoren te spelen had. En wie die beproe-

ving een volledige eerste helft had moeten ondergaan, kreeg nog slechts een tweede *tème* vol fysieke onmacht in het vooruitzicht gesteld, als men zich tenminste nog aan de zuigende blubber zou kunnen onttrekken.

Het is geen wonder dat wie er lang genoeg speelde, later bij dokter Van Moer ging klagen over de artrose of de fleuris die men zich er op de hals had weten te halen.

Hoewel de fiere dorpsclub al enkele decennia de laagste afdelingen van het West-Vlaamse voetbal bevolkte omdat opeenvolgende generaties van lokale spelers te weinig aanleg vertoonden om van een promotie naar hogere reeksen te mogen dromen, had men in Kromkerke de hoop nog niet opgegeven om toch ooit eens een echt talent te kunnen voortbrengen. Zoals bijvoorbeeld Eddy Vanlerberghe, van reeksgenoot KV Alveringhem, die lang geleden bij Harelbeke een seizoen of twee met de reserves had mogen meedoen. Of de zoon van veefokker Dekneest uit Reninge die het ergens halverwege de jaren zeventig tot tweede keeper van Roeselare had weten te schoppen. Maar als we eerlijk zijn: niemand geloofde daar écht en al zeker niet al te rotsvast in.

De mooiste herinnering uit het drieënveertigjarige bestaan van de club was dan ook die ene uitzonderlijke uitschieter, toen het stamnummer 5169 in de allerlaatste wedstrijd van een of ander lang vergeeld seizoen, en nota bene tegen die verwenste aartsrivalen uit Vlissheweghe, zich voor de eerste en enige keer in zijn bestaan van het kampioenschap en de promotie naar derde provinciale had kunnen verzekeren. Er was die dag meer dan vijfhonderd man komen kijken, en Jean van de kantine had drie da-

gen later nog pijn aan zijn handen gehad van de talloze glazen Brax Pils die hij uit de slecht gekoelde installatie had moeten zien te wringen. Dat ze het seizoen daarop alweer kansloos waren gedegradeerd, was uiteindelijk maar een detail gebleken dat zich niet lang in de hersenschors van de Kromkerkenaren had weten vast te bijten.

3

Statistici zouden het met ingewikkelde formules kunnen berekenen, maar ook het gezond verstand vertelt ons – als we daar tenminste al een gedachte aan willen verspillen – dat het inderdaad hoogst zelden voorvalt dat ploegen uit de lagere echelons van ons voetbalbestel hoge ogen kunnen gooien in de Belgische Beker. Kromkerke vormde daar helaas geen uitzondering op: de keren dat ze zich met veel moeite door de eerste rondes hadden weten te spartelen, waren op de kreupele vingers van één kapot getimmerde schrijnwerkershand te tellen.

Er was geen reden om aan te nemen dat het dit jaar anders zou lopen. In Kromkerke waren er geen mirakels te noteren geweest, en op de oude Cyriel Vervaeken na had er niemand ooit meer dan drie juiste cijfers op de Lotto gehaald. Dame Fortuna, zo dacht men in het dorp, keek waar het Kromkerke betrof met opzet de andere kant uit. Maar aan al die doemdenkerij kwam een abrupt einde toen het lot een vreemde bokkensprong maakte. Mee aan de oorzaak van het onverwachte geluk lag: een virus.

VC Kromkerke zou – na eerdere overwinningen tegen reeksge-noten die meer met geluk dan kunde te maken hadden – die zon-dag hebben moeten afreizen naar KSK Deinze, een club uit de vierde nationale afdeling, om er een bekerduel te gaan betwisten waarvan de winnaar, als we eerlijk zijn, al van tevoren zou hebben vastgestaan. De spelers van Kromkerke hadden die week niet eens de moeite genomen om op tijd te gaan slapen, en de trainer was zelfs van plan geweest om de buikige Fons De Ridder, die al vijf jaar niet meer in de eerste ploeg was geraakt met zijn hals-starrige overgewicht, een plaats te geven in het basiselftal.

Ze keken dan ook vreemd op toen hen het nieuws bereikte dat de tegenstrever uit Deinze met een collectieve opstoot van buik-griep te kampen had en dat ze ginds tot hun grote teleurstelling forfait moesten geven. Kromkerke, dat zich op die manier auto-matisch voor de volgende ronde plaatste, kreeg plots een gouden kans in de schoot geworpen.

Het was voorzitter Baestiaans die de fantastische tijding kwam melden aan de toog van het verslenste dorpscafé Bij Bertha.

‘Mannen!’ riep hij, zelfs nog zonder zijn klammige regenjas uit te trekken, tegen het mismoedige volk dat daar de verveling probeerde te verdrijven met te veel alcohol en te weinig goed gezelschap. ‘Mannen, ik heb groot nieuws! Ge gaat het niet geloven! Jos! Kom hier, ik moet iets vertellen. Maurice, leg die keu neer. Allee vooruit, luister!’

De vlezige Bertha, die al meer dan zevenentwintig jaar stoefrige grootspraak en zatte onzin in haar café te verdragen had gehad, legde haar schotelvod zuchtend neer op de toog.

‘Ge gaat het niet geloven, jongens!’ riep Baestiaans, terwijl nu zelfs de aanwezige kaarters hun spel hadden onderbroken en verbaasd zijn richting uit keken. ‘Ik geloof het zelf nog niet eens goed, maar weet ge tegen wie we in de volgende ronde moeten spelen? Ge raadt het nooit!’

‘Toch niet alweer tegen die potstampers van Koudenaken zeker,’ zei er iemand voor wie het glas altijd halfleeg was.

‘Maar neen,’ zei de voorzitter, die zijn beslagen bril driftig afdroogde met zijn blauwwit geruite zakdoek. ‘We hebben een grote ploeg geloot. Een héle grote.’

‘Roeselare?’ probeerde iemand.

‘Nee,’ zei Baestiaans hoofdschuddend, ‘die lagen er toch al in de vorige ronde uit. Een veel grotere ploeg! Uit eerste nationale! Allee, welke ploeg kan dat zijn?’

‘Anderlecht?’ vroeg een van de kaarters aarzelend.

4

Het was de eerste keer geweest dat de zeventienjarige Danny Calluwaerts deel mocht uitmaken van de selectie van de eerste ploeg, toen Kromkerke vorige week op het nauwelijks bespeelbare patatenveld van AS Vlamertinghe een burenduel had uit te vechten. Speelminuten zouden er niet in zitten, had de trainer Danny al van tevoren gewaarschuwd. Hij wilde hem vooral eens laten proeven van de sfeer in de kleedkamer en de beleving rond zo’n match. Later zou zijn kans nog wel komen.

Het was echter anders gelopen.

Ruyslinck, de vaste linkshalf, had in een nochtans onschuldig duel aan het begin van de tweede helft een ferme spierscheur opgelopen. ‘Wisselen,’ deed de kale soigneur teken in de richting van de dug-out van Kromkerke waar iedereen veilig onder een deken zat weggedoken. ‘Ward kan onmogelijk verder.’

‘Danny!’ had de trainer van aan de zijlijn geroepen toen de ernst van de situatie volledig was doorgedrongen. ‘Opwarmen, snel! Gij komt nu in de ploeg.’

Hoewel hij aanvankelijk van pure zenuwen twee keer een bal in de voeten van een tegenstrever speelde – waar dan gelukkig geen tegengoals uit waren gevallen – en hij meer moeite had dan verwacht met de brutaliteit die het voetbal van die boutige arbeidersploeg uit Vlamertinghe kenmerkte, wist Danny toch enkele flitsen van zijn talent aan het schaars opgekomen publiek te demonstreren. De manier waarop hij bijvoorbeeld de rechtsback in de tweeëntachtigste minuut met wat geluk door zijn benen speelde en dan die redelijk precieze voorzet trapte waar half per toeval de 5-1 uit viel – oké, slechts een eerredder – werd na de match in de kantine druk bewierookt door het handvol meegereisde, in de blauwwitte clubkleuren getooide supporters.

Vader Roger Calluwaerts, voor zijn knieblesure zelf ooit een niet onaardige linksback, had niet weten waar kijken van trots. En dit zou nog maar het begin zijn. Want volgende zondag mocht de kleine club uit vierde provinciale het grote Anderlecht ontvangen. En Danny zou onverhoopt mogen meedoen. En ze gaven schoon weer!